

หนังสือนิยาย

My Love ขอบคุณที่บังเอิญ

เขียนโดย

Lookhin

บรรณาธิการ

วารุณี วิรุพห์กร (ครูแนน)

พิสูจน์อักษร

สุทธภา ภิพิตรกฤษร

ออกแบบปก

กระต่ายวาดรูป

ออกแบบรูปเล่ม

นิลกาฬ

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2564

ISBN 978-616-8303-12-2

ราคา 285 บาท

จัดทำโดย: สำนักพิมพ์ขีดเขียนอะคาเดมี

29/1512 แขวงสามวาตะวันตก เขตคลองสามวา

กรุงเทพมหานคร10510

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก ติดต่อได้ที่: โทรศัพท์ 082-586-2446

พิมพ์ที่: บริษัท กู๊ดเฮด พรินติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

6/1 ซอยเสรีไทย 58 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร 10510

สงวนลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยสำนักพิมพ์ขีดเขียนอะคาเดมี ห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบก่อนได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ ขีดเขียนอะคาเดมีรวมทั้งการดัดแปลงในสื่อออนไลน์และออฟไลน์ เว้นแต่เพื่อใช้ในการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

จากใจบรรณาธิการ

คนหนึ่งเปรียบเสมือนดวงอาทิตย์กลางวันที่ร้อนแรงคนหนึ่งเปรียบดังดวงจันทร์ยามค่ำคืนที่เย็นเยียบ...

เมื่อสองชีวิตต้องโคจรมาเจอกัน ความอลวน อลเวง จึงบังเกิดขึ้น My Love ขอขอบคุณที่บังเอิญ นิยายโรแมนติก ฟीलกู๊ด แทบจะไม่มีดราม่าให้เราต้องขุนเคืองใจ เล่มนี้จะเต็มไปด้วย รอยยิ้ม ความโปะปะ ของต้นวุ้น และความทนไม่ไหวของคุณคิม ที่จะมาเติมความสุขให้กับทุกคน

หวังเป็นอย่างยิ่งว่านักอ่านทุกท่านจะหลงรักต้นวุ้นเหมือนกับคุณคิมของเรานะคะ

ขอให้อ่านอย่างมีความสุขค่ะ

วารุณี วิรุฬห์กร (ครูแนน)

บรรณาธิการสำนักพิมพ์ซีดเขียนอะคาเดมี่

เพื่อ “ความรัก” ไม่ใช่แค่เรื่อง....บังเอิญ

จากใจนักเขียน

สวัสดิ์คะก่อนอื่นเลยลูกหินต้องขอบคุณมาก ๆ นะคะที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านเรียกได้ว่าเป็นเรื่องแรกที่ลูกหินได้ตีพิมพ์เป็นรูปเล่มภายใต้ชายคาของสำนักพิมพ์ซีตเขียนอะคาเดมี

ลูกหินจำได้ว่าเมื่อตอนเด็กเคยมีความฝันว่าอยากเป็นนักเขียน แต่มันก็เริ่มเลือนรางเรื่อย ๆ เนื่องจากว่าเรายังไม่ได้เริ่มทำจนเมื่อปีที่แล้วลูกหินได้มีโอกาสเริ่มต้นฝึกหัดเขียนนิยายเรื่องแรกในชีวิต จากนั้นปากกาหินสีรุ้ง ซึ่งผลตอบรับก็เป็นที่น่าภูมิใจไม่น้อยสำหรับนักเขียนหน้าใหม่ไร้ประสบการณ์ และสิ่งนั้นก็ทำให้วาดฝันต่ออีกว่าสักวันหนึ่งจะต้องมีเล่มเป็นของตัวเองให้ได้ และตอนนี้ลูกหินก็ทำได้แล้วค่ะ

ทั้งนี้ทั้งนั้นลูกหินต้องขอบพระคุณผู้ใหญ่ใจดี(ครูแนน)ที่เปิดโอกาสให้โอกาสนักเขียนตัวน้อย ๆ คนนี้นะคะ

นิยายเรื่องนี้ลูกหินได้เล่าถึงเรื่องราวความรักของคนสองคนที่มีความต้องการแตกต่างกันไปแต่...ความแตกต่างกลับกลายเป็นความลงตัวเมื่อเขาทั้งคู่คือคนที่ใช่ ในเวลาที่เหมาะสม ลูกหินเชื่อว่าหลายคนก็เคยได้ยินคำนี้เหมือนกันใช่ไหมคะ ถ้าไม่เชื่อให้ลองเปิดใจอ่านดูค่ะ ลูกหินรับรองว่าฟีลกู๊ดมาก ๆ มากจนอยากให้ตัวละครเขามีชีวิตจริง ๆ เลยค่ะ ลูกหินหวังว่าคุณนักอ่านที่รักทุกท่านจะมีความสุขในการอ่านนิยายเรื่องนี้ และจดจำพวกเขาตลอดไปนะคะ

ด้วยรักจากใจ

-Lookhin/หินสีรุ้ง

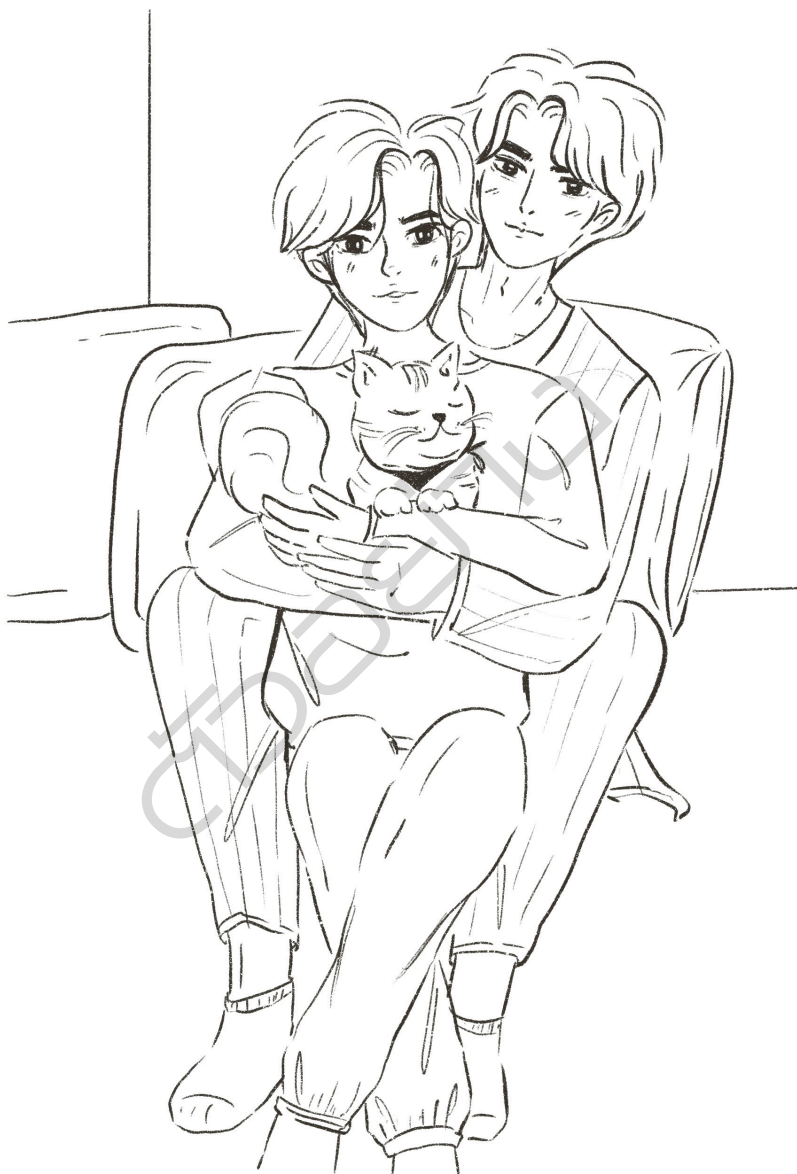
ช่องทางติดต่อนักเขียน

Facebook : Lookhon Feel Good

Twitter : Onnairakks

ผลงานที่ผ่านมา

- ตะวันของอาสิงห์
- เลขาพ่อผมขออะครีบ
- โตไปไม่โตนะ
- หลงลัณญ์
- หนูพุ่มอย่าแรด
- คุณกระต่ายนัมเบอร์วัน

- INTRO -

คนเรามันจะมีอยู่สองประเภทคือเหงามากอยากความรักแต่รักกับใครก็ไม่ยั่งยืนอีกประเภทหนึ่งก็คือคนที่ไม่ต้องการมีความรักเลย แต่คนประเภที่นั้นกลับมีคนวิ่งเข้าหาอยู่ไม่ขาด ส่วนผมจะเป็นประเภทแรก คืออยากมีแหละแต่คบกับใครไม่เคยเกินหกเดือนสักคน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร อาถรรพ์คนหน้าตาดีเหวอเปล่าก็ไม่แน่ใจ

“ต้นว่าวันนี้ไปเที่ยวกันนะ”

“เจไปกับเพื่อนได้ไหม ว่านเพิ่งทำงานเสร็จยังไม่ได้นอนเลย”

“แต่วันนี้วันเกิดเจว่านจำไม่ได้เหวอ”

“จริงด้วย จัน...แฮปปี้เบิร์ดเดย์นะ ไว้ว่านว่างจะพาไปฉลองย้อนหลัง”

“ว่าแล้วต้องเป็นแบบนี้ฉันเจว่าเราสองคนเลิกกันเถอะว่าไม่เคย
มีเวลาให้เจเลยตั้งแต่คบกันมาก็เป็นแบบนี้ตลอดเจทนไม่ไหวแล้วอะ”

แล้วก็ต้องทนกับคนที่ไม่เข้าใจด้วยไหมล่ะ ก็ไม่เห็นจำเป็นสัก
นิด

“โอเค แค่นี้ว่าฉันจะนอนแล้ว เตียวหน้าโทม!”

ชิน...

อยากเลิกก็เลิกไปสิใครแคร์ ไม่ใช่คนแรกสักหน่อยที่มาเรียกร้อง
หาเวลากับคนทำงานกลางคืนแล้วนอนกลางวันอย่างผมแบบนี้ ในเมื่อ
หาคนที่เข้าใจไม่ได้ก็ไม่ต้องมีมันหรอกความรักนะ อยู่คนเดียวก็ไม่เห็น
ยากอะไรถึงแม้ว่าเพื่อนฝูงจะมีคู่กันไปหมดแล้วก็เถอะเวลาไปเที่ยวกับ
พวกมันก็แค่...นั่งมอง อิจฉา แล้วก็เศร้าใจแค่นั้น

มันคือกฎของความรัก

มันคือข้ออ้างของคนที่ไม่ใช่

มันคือช่วงเวลาหนึ่งที่ผ่านไป และกำลังผ่านไป

มันคือ...เรื่องที่คนอย่างฉันต้องเจอเกือบทุกปี

กู๊ดไนท์คนมีแฟน...

- 01 แรกพบ -

หลังจากที่ได้นอนพักผ่อนไปหลายชั่วโมงก็รู้สึกได้ถึงความรู้สึกหิวโหย เสียงโครกครากในท้องกำลังประท้วงให้ผมรีบลุกไปหาอะไรกินสักที ก็แหงละสิหลับไปตั้งแต่แปดโมงเช้าเพิ่งจะมาตื่นเอาตอนหนึ่งทุ่ม ป่านนี้พยาธิไม่ตื่นทุรนทุรายแล้วหรอ บาป ๆ ต้องรีบส่งอาหารไปให้มันด่วน

ว่าแต่วันนี้จะกินอะไรดีนี่...ซูชิ ซาบูหมูกระทะหรือว่าก๋วยเตี๋ยวดี ช่างเถอะพอไปถึงก็คิดออกเองแหละ

ผมเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวสีชมพูที่แขวนอยู่หน้าห้องน้ำล้างสายตาอันแหลมคมจดจำพญานกเหี่ยวก็เลื้อยไปเห็นช่อดอกเยอบีร่าที่เจไดให้เป็นของขวัญวันครบรอบเมื่อ...เมื่อไหร่ก็จำไม่ได้เหมือนกัน รู้แค่เพียงว่าวันนั้นภาคินเพื่อนผมเป็นคนชอบดอกไม้ช่อนี้มาให้ แล้วก็

บอกแค่ว่าเจปากมาแค่นั้น ในช่อดอกไม้มีการ์ดใบเล็กเขียนเอาไว้ด้วย ว่า ‘คุณคือแสงอาทิตย์ แห่งชีวิตของผม’ ฟังแล้วมันอาจจะดูน้ำเน่าซะมัด แต่ก็นั่นแหละเมื่อตอนรักอะไรก็ดีไปหมด ตัดภาพมาตอนนี้ลี

‘เราเลิกกันเถอะ’ ฮี ไอ้ควยเอ๊ย! พุดมาได้ง่าย ๆ นึกถึงเรื่อง เมื่อเช้าแล้วก็พาลอารมณ์เสียขึ้นมาทันทีเลย

ผมหยิบช่อดอกเยอบีร่าขึ้นมาดูใกล้ ๆ อีกครั้ง มันเหี่ยวแห้งจน ไม่เหลือสีสันทให้หน้าชมและก็ไม่มีค่าพอที่จะวางไว้ให้รกร้างอีก เพราะ ฉะนั้นตอนนี้ขยะคือที่ต้องการสำหรับมัน ดังนั้นก็...โยนมันลงไปเลย ปี้ววว

“ลาก่อนนะคุณดอกไม้”

หลังจากที่จัดการกับสิ่งไร้ประโยชน์เรียบร้อยก็เข้าไปอาบน้ำ อย่างสุขใจ ถึงแม้จริง ๆ แล้วก็ไม่ได้สุขขนาดนั้นก็เถอะ แต่ชีวิตเรามันก็ ต้องเดินหน้าต่อไปไง จะให้มานั่งเศร้าสามวันเจ็ดวันก็ไม่น่าใช่ เสียเวลาเปล่า ๆ อย่างไม่เสียก็แก้ไขอะไรไม่ได้ยุติ เพราะฉะนั้นแล้วไม่ต้อง ไปคิดถึงวันวานให้เสียเวลาหรอก

ผู้ชายไม่ได้เหลือคนเดียวบนโลกสักหน่อยจริงไหมครับ

ตอนนี้เวลาเกือบสองทุ่มรถราบนถนนเริ่มบางตาลงไปมากแล้ว แต่ก็ได้โล่งเสียทีเดียว บ้างก็กำลังกลับบ้านไปพักผ่อน บ้างก็กำลังออกไปหากิน แล้วแต่ว่าเวลาของแต่ละคนจะเป็นอย่างไร แต่ไม่ว่าเราจะอยู่ ช่วงเวลาไหน สิ่งหนึ่งที่ต้องพึงระลึกอยู่เสมอเลยคือความไม่ประมาท เพราะทุกคนมีโอกาสได้เกิดมาเป็นมนุษย์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น เพราะ ฉะนั้นเกิดมาแล้วก็จงใช้ชีวิตให้คุ้มค่าจะดีกว่า

บรรยากาศในยามค่ำคืนเป็นที่คุ้นตาของผมมาก ๆ โดยเฉพาะดวงไฟที่เรียงรายอยู่ตลอดเส้นทาง ผมจำได้แม่นยำว่าขับรถผ่านยี่สิบดวงก็จะถึงแหล่งอาหารสำหรับคนที่ตื่นมาใช้ชีวิตในช่วงกลางคืน ที่นั่นมีอาหารอร่อยเยอะเยอะไปหมด แต่จะมีอยู่ร้านหนึ่งที่ผมกับเพื่อนแวะไปกินประจำ จนพนักงานร้านจำชื่อได้นะคิดดูเถอะ

ทว่าผ่านมาได้แค่ห้าดวงผมก็ต้องเหยียบเบรก แล้วรีบจอดรถลงเพื่อที่จะลงไปดู ใครบางคน เขายืนอยู่เกาะขอบสะพานอยู่ และมีอีกข้างถือกระป๋องเบียร์ไว้ด้วยต้องเป็นพวกที่อกหักแล้วชอบคิดสั้นแน่ ๆ เพราะแถวนี้มีข่าวอะไรทำนองนั้นบ่อยมากมีหรือที่นางเอกอย่างต้นวุ้นจะทนเห็นความโศกเศร้าของเพื่อนร่วมโลกได้

บอกเลยว่า ไม่มี ทาง!

ผมลงจากรถได้ก็รีบวิ่งเข้าไปกอดเขาจากด้านหลังไว้นั่น โดยที่เขาไม่ทันได้ตั้งตัว

“คุณอย่าคิดสั้นนะ ความรักไม่ดีก็หาใหม่ แต่ถ้าคุณกระโดดลงไปคนที่เสียใจไม่ใช่คนที่ทิ้งคุณหรอก พ่อแม่ ครอบครัวยุคนั้น กว่าเขาจะเลี้ยวมาให้โตได้ขนาดนี้มันไม่ง่ายเลยเชื่อผมสิ”

คนโดนห้ามพยายามแก้มือผมออกจากเอว แต่ผมจะไม่ยอมปล่อยเด็ดขาด เพราะถ้าพลาดตกลงไปมีหวังคอหักตายคาที่แน่นอน แล้วผมก็ต้องขับรถผ่านทุกวันด้วย บรียย! แค่คิดก็สยองจนสมองสั้นคลอนแล้ว

“อะไรของนาย” คุณเขาพูดด้วยน้ำเสียงเข้ม คงไม่พอใจที่ผมมาขัดจังหวะการปลิดชีพตัวเองแน่ ๆ เสียใจด้วยนะผมทนเห็นใครตายต่อ

หน้าต่อตาแบบนี้ไม่ได้หรอก เพราะผมเป็นคนดีมากอยู่แล้ว!

“ผมอยากให้คุณใจเย็นกว่านี้นะ หายใจเข้าออกช้า ๆ แล้วเรามาคุยกันดีไหม”

หันกลับมาเถอะจะได้ไม่ต้องเหนื่อยมากกว่านี้

“...” เขานิ่งเงียบแล้วค่อย ๆ หันหน้ากลับมาสบตาผมแววตาของเขาเต็มไปด้วยความประหลาดใจไม่น้อย ผมจึงกระชับกอดให้แน่นกว่าเดิม ถึงจะตัวเล็กกว่า แต่แรงมีเยอะนะเว้ยบอกไว้ก่อน

เออละ เขานิ่งแล้วแปลว่าเขายอมรับฟังในสิ่งที่เราจะพูด เป็นโอกาสที่ผมจะต้องโน้มน้าวใจเขาให้คิดได้ และยอมถอยออกมาจากตรงนั้น

“ผมรู้ว่าเวลาอกหักมันรู้สึกแย่งยังไง แต่ถ้าอกหักบ่อย ๆ เดี่ยวมันก็ชิน ดูอย่างผมตอนนี้ก็อกหักอยู่นะ เพิ่งถูกบอกเลิกสต ๆ ร้อน ๆ ไปเมื่อเช้านี้เอง แต่สบายมาก ไม่ร้องไห้ด้วยผมเก่งปะ

เอ้อ! เอาแบบนี้ไหม เดี่ยวผมพาคุณไปกินของอร่อย ๆ ดีไหม เขาวามันจะทำให้เราหายเศร้าได้นะ แต่ก่อนอื่นคุณต้องถอยออกมาก่อน” คนฟังถอยหลังตามแรงฉุดของผม จนห่างจากขอบสะพานด้วยระยะที่ไกลกว่าเดิมพอสมควร ผมค่อย ๆ คลายวงแขนออกจากเอวคนแปลกหน้า ทันทีที่เป็นอิสระเขาก็หันมาเผชิญหน้ากับผมอย่างจริงจัง OMG! ผู้ชายคนนี้หล่อมาก ทั้งส่วนสูง เบ้าหน้า ผิวพรรณ นี่มันพระเอกนิยายชัด ๆ แต่เสียดายที่เขาดูคืดน้อยไปหน่อย พระเจ้าต้องให้สมองเขามาน้อยแน่ ๆ

“นายเป็นใคร” เขาถามผมด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ดูไม่ยอมถกเถียงกับผมเลยหรืออย่างไร นี่แหละคนหล่อ หล่อแล้วหยิ่งเป็นโง่ะ สุดท้ายถูกเขาทิ้งมายืนเสียใจคิดสั้นอยู่ริมสะพานเนี่ยเห็นไหม

“ผมซื้อต้นว่าน ขอโทษนะที่เข้ามาขัดขวางการฆ่าตัวตายของคุณ แต่ผมปล่อยให้คุณกระโดดลงไปต่อหน้าต่อตาไม่ได้หรอก”

“โดดน้ำ... ฆ่าตัวตาย?”

“พอ ๆ ไม่ต้องพูดแล้ว เรารีบออกไปจากที่นี่กันเถอะ ผมจะพาคุณไปหาของอร่อยกินให้หายเศร้าเองโอเคไหม” ผมใช้เวลาอันรวดเร็วลากแขนยาว ๆ ของเขามาที่รถตัวเองแล้วเปิดประตูผลักคนโง่เข้าไปนั่งพร้อมคาดเข็มขัดให้เรียบร้อย จากนั้นผมก็ปีนป่ายข้ามไปยังเบาะนั่งฝั่งคนขับ เพราะถ้าผมเดินอ้อมไปขึ้นทางฝั่งตัวเองแล้วเขาจะใช้จังหวะนั้นเปิดประตูวิ่งไปกระโดดลงน้ำจะอย่างไร

ผมไม่อยากเสี่ยงหรอกนะ

“ฉันว่านายกำลัง...” ดูลิ ขนาดพามาถึงรถแล้ว เขาก็ยังพยายามปฏิเสธการช่วยเหลือของผม คงเศร้ามากจนอยากตายให้มันจบ ๆ ไปนั่นแหละข้อนี้เข้าใจได้ คนเราน่ะมันมีจุดแยกที่สุดของชีวิตต่างกันออกไปอยู่แล้ว

เมื่อไหร่ที่คนอื่นมีทุกข์ ผมก็จะเป็นคนช่วยปลอบ คำพูดของผมใช้ได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล แต่อย่างน้อยทุกประโยคที่ออกจากปากของผม ไม่มีทางทำร้าย หรือซ้ำเติมใครแน่นอน เพราะผมเป็นคนดี คำนี้ถูกนำออกมาใช้อีกแล้ว

“ทำให้ให้สบายนะ ถึงเราจะเป็นคนแปลกหน้า แต่ผมจะเป็นคนพาคุณข้ามผ่านช่วงเวลาที่เราเหนื่อยนี้เอง”

เป็นไงละผมนี่โคตรนางเอกเลยใช่ไหมละ

“...” คุณเขาซาบซึ้งจนเจี๊ยบ คงอยากจะขอบคุณ แต่ยังไม่กล้าพูดแน่ ๆ จะบอกว่าไม่เป็นไรหรอก คนอย่างผมทำดีไม่เคยหวังสิ่งตอบแทนอยู่แล้ว เรื่องแค่นี้สบายมาก

ระหว่างที่ขับรถมาผมลอบสังเกตสีหน้าของเขาเป็นระยะ ดูท่าทางคงจะเครียดมากเลย อย่างว่าแหละคนที่ถูกทิ้งมักจะเป็นฝ่ายที่เจ็บปวดกว่าเสมอ ส่วนคนที่เดินหนีมันไม่รู้สึกห่าเหวอะไรทั้งนั้น อย่างมากก็แค่ออกไปดื่มกับเพื่อนในวันทีบอกลาก อีกสองเดือนต่อมาก็วางแผนใหม่เดินผ่านหน้าเราได้สบาย ๆ แม้จะไม่เหมือนที่คุยกันไว้ตั้งแต่แรกสักนิด

คำว่า ‘เค้าอยู่ไม่ได้หรอกถ้าไม่มีตัวเอง’ มันก็แค่ประโยคสั้น ๆ ที่คนพูดไม่ได้จดจำเท่านั้น

“เอ่อ...คุณชื่ออะไรเธอผมจะได้เรียกถูก” มาด้วยกันขนาดนี้แล้วจะไม่ถามชื่อก็ยังไงอยู่

“คิม” เขาตอบผมสั้น ๆ แต่ได้ใจความว่าชื่อคุณคิมสุดหล่อ แค่มองหน้าก็เพลินใจเต็มแรง บ้าบอทำไมเราเป็นคนแบบนี้วะเนี่ย

ผมรวบรวมสติตัวเองที่กำลังเตลิดกลับมา เพื่อตอบคำถามคนแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักกันใหม่

“ผมเชื่อมั่นว่าน เรียกว่านเฉย ๆ ก็ได้ อายุยี่สิบเจ็ดปีนี้ ทำอาชีพ
อิสระตามใจฉัน สถานะโสดครับ”

“บอกแค่ชื่อก็พอแล้ว”

“อ๋อ! ลืม ถ้าอย่างนั้นคุณต้องจำชื่อผมให้แม่นนะ ตันว่านห้าม
ลืมละ”

ตันว่านชื่อนี้คงเป็นที่จดจำไปอีกนาน คนตัวขาวที่วิ่งมาจากไหน
ไม่รู้ จู่ ๆ ก็มากอดผมจากทางด้านหลังขณะที่ยืนสูดอากาศอยู่ริมสะพาน
เพราะคิดว่าผมจะจบชีวิตโดยการโดดลงไป

ซึ่งความจริงไม่ใช่อย่างนั้นเลยสักนิด ต่อให้มีเรื่องให้เสียใจ
แค่ไหนผมก็ไม่กล้าขนาดนั้นหรอกเชียว

อีกทั้งเขายังลากผมขึ้นรถมาด้วยอีกต่างหาก ครั้นจะบอกว่า
กำลังเข้าใจผิดก็ไม่เคยมีโอกาสนะ เพียงแค่อ้าปากเขาก็ร่ายยาวชนิดที่ว่า
ชีวิตนี้ไม่เคยพูดกับใครมาก่อนเลยยังงี้ยังงั้น

คนชื่อตันว่านพาผมมานั่งอยู่ในร้านอาหารแห่งหนึ่ง คิดว่าเขา
จะมาที่นี่อยู่บ่อยครั้ง เพราะเห็นคุยกับพนักงานด้วยความสนิทสนม ต่าง
กับผมที่ไม่รู้จะพูดอะไรเอาแต่พยักหน้าเวลาเขาถาม น้ำเสียงใสแจ๋วแจ้ว
ยังคงไม่มีทำทิวาจะแผ่ว หลังจากที่สั่งอาหารเสร็จเขาก็กลับมาสนใจเรื่อง
ของผมต่อ ไม่ได้หมายความว่าคาดหวัง แต่พูดในเชิงให้กำลังใจเสียมากกว่า
เขาคงปึกใจเชื่อไปแล้วว่าผมอกหักจริง ๆ ล่ะนะ

อกหักก็อกหัก

คิม คีรากร ผู้ที่ไม่เคยมีความรักมาก่อนต้องรับบทเป็นคนอกหัก เพราะถูกคนที่ไม่คุ้นเคยกล่าวหา อีกทั้งยังชวนมาเลี้ยงข้าวแบบนี้มันก็แปลก ๆ อยู่นะ ผมจำได้ว่าเมื่อตอนอยู่ที่สะพานเขาบอกว่าเพิ่งอกหักเหมือนกัน แต่เวลาดาที่เปล่งประกายบ่งบอกชัดเจนว่าเขาไม่มีความทุกข์เลยสักนิด ต้องโลกสวยขนาดไหนถึงไม่หลงเหลือความเศร้าหมองไว้บนใบหน้าให้คนอื่นเห็นแบบนี้

“เอ่อ...คุณคิมเคยมาที่นี่ไหม” ครั้งแรกที่เขาเรียกชื่อของผมแล้ว พูดถึงเรื่องอื่น ไม่ใช่เรื่องกระโดดลงน้ำเพื่อฆ่าตัวตาย ผมส่ายหัวให้เขาเป็นคำตอบ แต่เขากลับระบายยิ้มออกมาอย่างใจดี

เขาดูใจดีมากเท่าที่ผมเคยเจอมาเลยก็ว่าได้

ผมเพิ่งสังเกตเห็นชัด ๆ ว่าเวลาที่ต้นว่านยิ้ม ตาของเขาเป็นรูปสระอึ พอยิ้มเสร็จก็จะพองแก้มเหมือนเด็กอมข้าวไม่มีผิด แต่แค่แป๊บเดียวลมในแก้มก็ถูกพ่นออกมาจนหมด มุมปากของต้นว่านก็งอโค้งขึ้นอีกครั้งแบบไม่โชว์ให้เห็นฟันขาวที่เรียงสวยในช่องปาก ตั้งแต่เกิดมาผมยังยิ้มไม่ได้ครั้งหนึ่งของเขาเลย

ไม่แม้แต่จะนั่งคุยกับคนที่ไม่รู้จักแบบนี้ด้วย

แต่เขาทำ เขาพาผมมาแล้วบอกว่าจะเลี้ยงข้าว ตลกกลิ้งดีที่ระดับผู้บริหารอย่างผมมานั่งอยู่ตรงนี้ในฐานะคนถูกเลี้ยง

“มาที่นี่บ่อยเหรอ” ผมเป็นฝ่ายเอ่ยถามบ้างแต่ไม่รู้จะเริ่มต้นยังไงเพราะพูดไม่เก่งเหมือนต้นว่าน และคิดว่าประโยคสั้น ๆ ก็เข้าใจได้เหมือนกันนั่นแหละ

“เรียกว่ามากินที่นี้ประจำเลยดีกว่าครับ” คิดไว้แล้วต้องเป็นแบบนั้น ถ้าสุดผมได้ยื่นพนักงานพูดกับเขาด้วยว่าถ้ารีบก็ไปทำเองในครัวได้เลยตามสบาย ถ้าไม่สนิทจริงพูดไม่ได้หรือกระป๋องแบบนี้นะ

“อาหารอร่อยเหาะ” ผมกวาดตามองบรรยากาศรอบร้านตามประสานไม่เคยมา ลูกค้าเริ่มทยอยเดินเข้ามาเรื่อย ๆ จนเกือบเต็มทุกโต๊ะ พนักงานก็สุภาพทุกคน การตกแต่งเต็มไปด้วยภาพวาดของธรรมชาติ มีตั้งแต่ได้มหาสมุทรจนถึงท้องฟ้าเลยทีเดียว

“รับรองคุณหายเศร้าแน่นอนถ้าได้กินตอนที่ผมออกห้ครั้งแรกเลยก็มานั่งเฝ้าที่นี้แหละแต่พอได้กินความเสียใจที่มีอยู่ก็หายเป็นปลิดทิ้งเลย เพราะฉะนั้นคุณต้องกินเยอะ ๆ นะ กลับไปจะได้ไม่เศร้า อยู่คนเดียวหรือเปล่า อย่าคิดสั้นแบบนี้อีกนะรู้ไหม ถ้าคนที่มาเจอไม่ใช่ผมป่านนี้คุณไปท่องโลกวิญญานแล้วแน่ ๆ”

และเขาก็วนกลับมาเรื่องฆ่าตัวตายอีกครั้ง ผมว่าผมควรเงิบแล้วก็เงิบที่สุด

รอไม่นานอาหารที่สั่งก็ถูกนำมาเสิร์ฟ ส่วนมากจะเป็นเมนูที่ต้นว่านเป็นคนเลือก เพราะผมมีหน้าที่แค่พยักหน้าอย่างเดียวตอนที่เขากม

“หมดเหาะ” เห็นกองทัพอาหารที่อยู่ตรงหน้าแล้วผมก็อดสงสัยไม่ได้ มันเยอะมากจนนึกภาพไม่ออกว่าคนตัวเล็ก ๆ อย่างเขาจะกินเข้าไปได้ยังงี้ทั้งหมด ถึงจะบอกว่าสั่งมาเพื่อผมก็เถอะ มันเกินปริมาณสำหรับคนสองคนไปเยอะเลยทีเดียว

ต้นว่านพยักหน้าหงิก ๆ พลาญยืนจวนเข้ามาให้ผม เขาเป็นคนจัดแจงทุกอย่างโดยที่ผมไม่ต้องหยิบจับอะไร แต่ทุก ๆ การกระทำนั้นดู

หวาดเสียไปหมด เช่นตอนที่ยื่นขอนมามาให้มันก็หลุดมือลงไปอยู่ในหม้อต้มยาจนต้องยกมือขอใหม่ ไหนจะแก้วน้ำที่กำลังล้นอีก ดินะที่พนักงานคนหนึ่งเดินเข้ามาจับไว้ทัน ไม่งั้นละก็มีเปียกแน่

ทว่ารสชาติอาหารอร่อยสมคำร่ำลือจริง ๆ

ในหัวของผมนี่ก็อยู่แต่เรื่องทำความดี อยากให้คนเศร้าได้กินของอร่อยทุกอย่างที่เป็นเมนูเด็ดของทางร้าน ไม่ได้คำนึงถึงลักษณะเลยว่าจะกินหมดหรือเปล่า

แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา

เพราะปัญหาที่แท้จริงมันอยู่ที่ว่าผมบอกว่าจะเลี้ยงเขา แต่ตัวเองลืมเอาเงินติดตัวมาด้วยนี่สิ โทรศัพท์ก็ไม่มีแล้วจะจ่ายยังไง เนี่ย ทำบุญทั้งทีทำไมต้องมีอุปสรรคด้วยละผมไม่เข้าใจ สวรรค์กลั่นแกลังผมอยู่เหรือไม่น่ารักเลยเราอุตส่าห์ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากความตายทำไมไม่เห็นความดีล่ะ เราโป้งเธอแล้วจำไว้

“เอ่อ...คุณคิมครับ คือผมยืมเงินจ่ายค่าอาหารก่อนสิ พอดีว่าลืมเอาเงินมานะ” นี่คงเป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้วตอนนี้ จะหวังพึ่งใครได้ละก็มากันสองคน อ้ายมากันสองคนเห็นไหม

“ไม่มีเงินเหรือ” เห็นแววตาที่งุนงงแล้วเขาต้องคิดว่าผมเป็นพวกสิบแปดมงกุฎแน่ ๆ บ้าเอ๊ย! คนอย่างฉันว่าไม่เคยหลอกเอาเงินใครนะ และก็ไม่เคยเอ่ยยืมใครแบบนี้ด้วย

“คือไม่ใช่ไม่มี แต่ลืมหยิบมา คุณช่วยจ่ายก่อนได้ไหมเดี๋ยวกกลับถึงห้องผมจะรีบโอนให้”

“ถ้าอย่างนั้นฉันจ่ายเองก็ได้”

“ไม่ได้ ะ ผมบอกว่าเลี้ยงก็คือเลี้ยงห้ามปฏิเสธ แต่ตอนนี้คุณจ่ายก่อนเขารออยู่”

คุณชายเย็นชาที่ชื่อว่าคิมยอมล้วงกระเป๋าเงินออกมาแล้วหยิบเงินจ่ายตามราคาที่โซว์อยู่บนบิล ทั้งหมดสองพันหนึ่งร้อยห้าสิบบาท แต่เขายื่นให้พนักงานสองพันห้าเพื่อเหลือเป็นทริปให้พนักงาน แต่ก็สมควรแล้วละ เพราะพนักงานที่นี้ดูแลลูกค้าดีมาก น้ำหมตก็มาเติมให้ตลอด โดยที่เราไม่ต้องทำอะไรเลยนอกจากกิน แล้วก็กินให้อิ่มเป็นพอ

จากนั้นผมกับคุณเขา ก็เดินออกมาคุยกันต่อที่หน้าร้านอีกนิด หน่อยเรื่องการคืนเงิน จนในที่สุดเขาก็ยอมให้เบอร์ผมมา แน่نونว่ากลับไปถึงห้องจะรีบจัดการโอนทันทีไม่ให้ใครมาว่าได้ ผมอาสาไปส่งเขาที่บ้านแต่เขาบอกจะนั่งแท็กซี่กลับเอง อีกอย่างผมคิดว่าเขาดูโอเคขึ้นมาก แล้วก็เลยไม่ได้ขัด เราแยกย้ายกันตรงนั้น เขาออกไปยืนรอรถ ส่วนผมก็ขับรถออกมาแล้วตรงกลับคอนโดทันที

คนหนึ่งวิ่งหาความรัก แต่ก็ต้องพบแต่ความอกหักซ้ำซ้อน
อีกคนหนึ่งไม่ต้องการมีความรัก แต่กลับมีเข้ามามากมาย

พรหมลิขิต หรือโชคชะตาเล่นกลที่ทำให้

“เขา” ทั้งสอง **บ๊องเอิญ** ต้องมาพบกับ

My love ขอบคุณที่บ๊องเอิญ.....

Lookhin

นิยายรักโรแมนติก

978-616-8303-12-2

285.-